

►smo skupen jezik in hkrati ohranili vsak svojo kreativno osebnost.« Znanja je njena očaranost nad močjo labirintov in nad vodo (odmevni sta bili njeni razstavi Poklon vodi in Labirinti) in tudi na domačiji je s kamni ustvarila spiralo ter »zmeščala« prostor. Predstavila pa se je tudi z energičnimi, sijoče rumenimi slikami (s senco mističnega palčka). Rekla je: »Voda je življenje, ki se pretaka tudi skozi naša telesa.« Ob teh besedah je zaplavala v tolmun Stoletne vode.

Ana Jazbec, sicer študentka tekstilnega oblikovanja – je z ekološko noto združila krhko mehko bo tekstila in trd beton. Slikarka Tamara Grbavac, mlada gimna-

Mojčino sijoče okno in palček

zijska profesorica, ki je prišla iz Hercegovine, pa je med drugim slikala agregatna stanja vode in večni vodni krog. Vesna Davidovič, ki je že dolgo zaposlena v drugi branži, je bila »popoldanska udeleženka« kolonije. Preživljala se z drugim delom, slikarstvu pa ostaja zvesta in zato ji kolonija veliko pomeni. Rusinja Elena Sigmond, poročena v Sloveniji, ki se sicer ukvarja z vitraži, je svojemu avtoportretu dodala mehko ornamentov iz domovine. Tokrat je zaradi leto dni stare hčerke ustvarjala doma.

Sevničanka Jerca Šantej pa je med nastajanjem slike z novo tehniko opazovala, kako se slika spreminja in kako prihajajo na plan nove podobe, ki se preoblikujejo in pretakajo skozi vodo in kot voda – kreativno in duhovno. Opaža pa, da so njene barve vse temnejše. Tako kot slikarka mora biti umetnica tudi v življenju – umetnica preživetja. Kljub temu verjame, da je vse najboljše še pred njo.

Iz Nove Gorice je prišla kiparka Ana Žerjal. Njen element je ogenj, vse pa je očarala tudi z og-

njenim plesom in doživetim igranjem na harmoniko. Svoje ekološke skulpture gradi iz lesa: »Les potrebuje vodo za svoj rast, nato pa – prej ali slej – postane premet ognja.« Skulpture je ustvarila iz vej, ki jih je nabrala v gozdu in jih oblikovala s »popolnim ekološkim orodjem« – s svojimi rokami. Ob koncu srečanja se je ena od njenih lesenih skulptur spremenila v ognjeno, preostale pa bodo čakale do prihodnjega srečanja.

Doseči enost. To čudovito srečanje so po svoje zaznamovali tudi kuhar Matjaž Derstvenšek, ki raziskuje tudi čebele in njihovo zaznavo barv, Matic Svažič, multimedijски kreativec, je zvesto beležil vse dogajanje, tako kot tudi Toni Vučajnk, svetovni popotnik in fotograf. Andrej Fon pa ni le saksafonist, temveč je bil dragocena pomoč pri izvedbi mnogih zamisli. Poleg nepogrešljive Jerce Šantej so dogodek sooblikovali Petra, Cvetka in Milena iz Turističnega društva Šentjanž. Ker je taka organizacija velik zalogaj, sta jim finančno pomagala Občina Sevnica in Rotary klub Sevnica.

Tudi svobodni raziskovalec Anton Komat vsako leto prispeva svoj delež v sklop slikarske kolonije – od vodenja ekodelavnic za otroke, predavanj za krajane do trasiranja gozdne učne poti blizu Šentjanža. Tam je odkril redko lokaliteto visokega barja – rastišče šotnih mahov, ki se še širi. Z žarom govori o vodi – okoli nas in v nas. In o enosti – to mora sodobni človek najprej doseči v sebi s ponovno združitvijo telesa in duha. K temu pa nas najgloblje nagovarja prav umetnost. ■

Popotnik in fotograf Toni, zvesti spremljevalec Art-eka, s svojo psičko

Sri Nisargadatta Maharaj je bil eden najpomembnejših modrecev v zadnjih sto letih. Čeprav je bil Indijec, knjiga pogovorov z njim, ki smo jo končno dobili v slovenskem prevodu, ni »indijska«, saj je bil Nisargadatta brezčasen in nereligiozen. V njegovih odgovorih na vprašanja, ki so mu jih postavljali obiskovalci, je prepoznati modre misli, o katerih govorijo tudi sufiji ali krščanski mistiki. Poznavalci pravijo, da je delo z naslovom Jaz sem to ena najpomembnejših duhovnih knjig sploh. Slovenci smo dolgo čakali na prevod, prvič je bila namreč izdana že leta 1973. A smo jo zdaj dobili v prevodu Erika Majarona, ki je opravil vrhunsko delo.

Tekst: **ALENKA CEVC**

Sknjigo sem se prvič srečala pred nekaj leti v Indiji, ko sem obiskovala srečanja z duhovnim učiteljem Moojjem. Toplo mi jo je priporočila znanka iz Hrvatske, ki ji je ta knjiga zelo pomagala po smrti 19-letne hčerke. »Ko enkrat prideš do svojega pravega Jaza, potem je konec globokega doživljanja človeških dram, vsako močno in neprijetno čustvo občutiš samo površinsko.« Marsikomu se zdi vprašanje »kdo sem jaz« skorajda smešno, saj vendar vsi vemo, kdo smo! Toda če začnemo premišljevat v smislu: Ali sem ime in priimek, ki ga nosim? Ne, tega lahko spremenim, pa bom še vedno ostala jaz. Če mi zaradi poškodbe odrežejo nogo, sem še vedno jaz. Sem novinarka? Poklic lahko spremenim kadarkoli, pa bom še vedno jaz. In tako v nedogled ... Erik Majaron, prevajalec knjige, pravi, da je

esenca vse duhovnosti prav v spraševanju, kdo sem. »Dokler tega ne veš, bodi tiho.«

Kdo je bil Sri Nisargadatta Maharaj? V knjigi Jaz sem to lahko preberemo tudi nekaj o njegovem življenju. Rodil se je v Bombaju, natančen datum rojstva ni znan, domnevajo pa, da marca 1897. Ko so ga povprašali po rojstnem datumu, je Mojster blago odgovoril, da se ni nikoli rodil ... No, zrasel je v revni družini in skoraj brez izobrazbe, imel je le dve leti osnovne šole. Bil je zelo zvedav deček, po glavi so mu rojila vsa mogoča vprašanja. Njegov oče je nekaj časa delal kot služabnik v Bombaju, kasneje pa so se z družino preselili na podeželje. Mali Maruti, ki je dobil ime po slavnem opičjem bogu, je očetu pomagal pri delu. Z velikim veseljem je prisluhnil očeto-

vemu brahminskemu prijatelju, ki je večkrat govoril o verskih temah.

Ko je imel 18 let, mu je umrl oče, in kmalu za starejšim bratom se je tudi sam odpravil v Bombaj za boljšim kosom kruha. Pravijo, da je nekaj mesecev delal kot slabo plačan nižji uradnik v neki pisarni in nato z gnusom dal odpoved. Odprl je trgovino z otroškimi oblačili, tobakom in ročno izdelanimi cigaretami. V tistem času se je tudi poročil in dobil otroke. Vse do sredine srednjih let je živel precej enolično življenje in nič ni kazalo na njegovo prihodnost. V tistem času je spoznal Sri Siddarameshwara Maharaja, duhovnega učitelja vprašanja navnath sampradaja, veje hinduizma. To je bila prelomnica v Marutijevem življenju. Guru mu je dal mantra in navodila za meditacijo. Že takoj je začel dobivati vizije in občasnje padel v trans. Nekaj je tako rekoč ek-

splođiralo v njem. Identiteta Marutija, trgovca z drobnim blagom, se je razkrojila, vzniknila je razsvetljujoča osebnost Sri Nisargadatte Maharaja. Še naprej je sicer upravljal trgovino, vendar ni bil več usmerjen k dobičku. Pozneje je zapustil družino ter posel in postal berač. Bos je hodil proti Himalaji, kjer je nameraval prebiti preostala leta v iskanju večnega življenja. Vendar se je kmalu obrnil in vrnil domov, saj je dojel jalovost takšnega iskanja. Dojel je, da mu večnega življenja ni treba iskati, ker mu že pripada. Presegel je zamisel »jaz sem telo« in dosegel tako radostno, umirjeno in veličastno duševno stanje, da se je v primerjavi z njim vse drugo zdelo ničvredno. Dosegel je samospoznanje.

Nikoli se nisem rodil in nikoli ne bom umrl

Sodobna duhovna klasika končno v slovenščini

Čeprav je bil neizobražen, so njegove besede izjemno prosvetljene. V revščini je bil rojen in je v njej odraščal, pa vendar je imel brezmejno bogastvo večnega znanja. V odgovorih je bil sočuten in blag, bistroumno duhovit, neustrašen in pristen. Njegove besede navdihujejo, vodijo in podpirajo vse, ki se zatečejo k njemu.

Kaj je razsvetljenje, nirvana? Ljudje si razsvetljenje ali nirvano večinoma predstavljajo kot ekskluzivni vrhunec, rezerviran za tiste, ki so sposobni nadčloveškega odrekanja, za epske junake, kot sta bila na primer Buda ali Jezus. V bistvu pa je razsvetljenje naše naravno stanje – to smo mi. Da se tega ne zavedamo, je morda kriv samo majhen oblak, ki nam zakriva sonce. Ljudje smo danes navajeni, da smo zaskrbljeni, zdi se nam normalno, da se jezimo in prenašamo nenehen nadležni tok misli. Pa je vse to daleč od resnice, saj je morbidno, nezdravo in nepotrebno! Sodoben človek je izgubljen v nenehnih mislih in razmišljanju. Naša življenja obvladuje hiperaktivnost, nihče nima več nobenega časa. Že Pascal, matematični genij, je rekel, da vsi problemi človeštva izvirajo iz človekove nezmožnosti, da bi v miru sedel v sobi sam s seboj. V resnici je razsvetljeni um miren in tih opazovalec življenja. Z njim izginejo tudi vsa močna čustva, v ospredje stopi človekovo naravno stanje, popolna odsotnost strahu in želja ter nenehna blaženost. Z vajo lahko izpraznimo glavo vseh misli in spoznamo, kdo smo. Za to pa je potrebna iskrenost in resnost v iskanju svobode, ki jo prinaša to spoznanje.

Zunaj prostora in časa.

Knjiga Jaz sem to je zaradi besed, ki jih je izrekel Sri Nisargadatta Maharaj, zaradi njihove direktnosti in jasnosti postala najodličnejše čtivo. Mnogi jo imajo za edino knjigo duhovnih naukov, zares vredno proučevanja, je v knjigi zapisal profesor Douwe Tiemersma z rotterdamske filozofske fakultete. Bralcu tudi svetuje,

da je najbolje, kar lahko stori, to, da pozorno prisluhne Sri Nisargadattu, mu verjame in zaupa. Če mu bo tako prisluhnil, bo spoznal, da je njegova resničnost enaka Nisargadattovi. Pomagal mu bo uvideti naravo sveta. Nisargadatta bralca spodbuja k zbranemu opazovanju delovanja telesa in uma, da bi dojel, da ni ne telo ne um.

In še za pokušino eno vprašanje spraševalca Mojstru iz knjige: »Nenehno govoriš, da se nisem nikoli rodil in da ne bom nikoli umrl. Če je tako, zakaj doživljam svet kot nekdo, ki se je rodil in bo zagotovo umrl?« Nisargadatta Maharaj mu je odgovoril: »V to verjameš, ker nikoli nisi podvomil o svojem prepričanju, da si telo, ki se očitno rodi in umre. Dokler je telo živo, tako močno očara in priteguje pozornost, da le redkdko zazna svojo pravo naravo. To je tako, kot bi ob opazovanju površine oceana povsem pozabili na njegove neizmerne globine. Svet je zgolj površina uma – in um je neskončen. To, čemur pravimo misli, so le valčki v umu. Umirjen um odseva resničnost. Ko je popolnoma negiben, se razkroji in ostane samo resničnost. Ta je tako konkretna, tako dejanska, toliko bolj oprijemljiva kakor um in snov, da je v primerjavi z njo celo diamant mehke kakor maslo. Vpričo te silne dejanskosti postane svet podoben sanjam, zamegljen in nepomemben.«

Oni dan sem v lepem sončnem dopoldnevu na Ljubljanskem gradu prebrala knjigo Jaz sem to. Zmotil me je vrvež srednješolcev, ki so glasno govorili vsevprek. V rokah so držali neke liste, očitno so jih izpolnjevali. Odgovarjati so morali na vprašanja o slovenskem parlamentu. Kdo je predsednik, koliko poslancev ima naš parlament in podobno. Skozi glavo mi je šinila misel, koliko pameetneje bi bilo, če bi po šolskem načrtu morali preštudirati knjigo Sri Nisargadatte Maharaja, ki je tako rekoč priručnik za srečno življenje. Koliko poslancev ima slovenski parlament, je čisto postranskega pomena. Pa še koristijo nam ne.

P. S. Knjiga je izšla pri založbi Prijatelj & Prijatelj iz Ljubljane. ■

Z zavarovalnico Wiener Städtische lahko osvojite brezplačne urice dunajskega valčka!

PRIJAVE na www.dunajskivalcek.si

ZAUPAJTE NAM SVOJE SKRBI.

WIENER STÄDTISCHE VIENNA INSURANCE GROUP